

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Šimové a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Hany Sedláčkové ve věci

žalobkyně: **Mgr.** [redacted] [redacted] narozená dne [redacted]
bytem [redacted] [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Šindelářem, LL.M.,
sídlem Moskevská 1461/66, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: [redacted] [redacted] narozená dne [redacted]
bytem [redacted] [redacted]
zastoupená advokátkou Mgr. Lucíí Truhlářovou
sídlem Bělehradská 2056/3, 360 01 Karlovy Vary

o ochranu osobnosti a přiměřené zadostiučinění

o odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 21. 11. 2022, č. j. 16 C 86/2021-135

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výročí I, II a III potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku IV mění tak, že žalované se ukládá povinnost zaplatit žalobkyni k rukám zástupce nákladů řízení před soudem prvního stupně v částce 36 848 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku V mění tak, že žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech náklady řízení ve výši 159,65 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

- IV. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku VI mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech náklady řízení ve výši 478,95 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech doplatek soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- VI. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 21. 11. 2022, č. j. 16 C 86/2021-135 uložil Okresní soud v Karlových Varech žalované povinnost učinit vůči žalobkyni omluvu ve znění uvedeném ve výroku I rozsudku, žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované zdržet se dalšího šíření nepravdivých informací o tom, že se žalobkyně dopustila jednání, kterým šikanovala dítě žalované nebo mu ubližovala, zamítl (výrok II), zamítl žalobu žalobkyně také v části, v níž se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení částky 80 000 Kč jako přiměřeného zadostiučinění (výrok III), dále soud prvního stupně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a oběma účastnicím uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech na nákladech řízení hrazených státem na svědečném každá částku ve výši 319,30 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku (výroky IV až VI).
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podaly odvolání žalobkyně i žalovaná.
3. Odvolání žalobkyně směřuje vůči výrokům II až V rozsudku soudu prvního stupně. Pokud jde o výrok II, jímž byla žaloba částečně zamítnuta, žalobkyně vytýká soudu prvního stupně, že pokud měl za to, že žalobkyně řádně netvrdila rozhodné skutečnosti nutné pro posouzení jím uplatněného nároku, ani nenavrhl důkazy k jejich prokázání, měla být soudem prvního stupně vyzvána, aby svá tvrzení doplnila a měla být poučena o následcích nesplnění této výzvy (§ 118a odst. 1 o. s. ř.). Podle názoru žalobkyně žalovaná nepravdivé informace mající difamační charakter šířila o žalobkyni i po podání žaloby, naposledy při ústním jednáním před soudem prvního stupně dne 13. 9. 2022, které bylo veřejné. Podle přesvědčení žalobkyně mělo být její žalobě i v její záporní části soudem prvního stupně vyhověno. Stejně tak mělo být podle názoru žalobkyně vyhověno jejímu požadavku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích, které, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, plní jak funkci satisfakční, tak funkci preventivní a sankční, působící k odrazení rušitele, a aby mohlo plnit svou funkci preventivní, mělo by být pro škůdce citelné. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že dotčení osobnosti netkví jen v porušení, ale i v pouhém ohrožení osobnosti, a dále dospívá ke skutkovému závěru, že žalovaná přispěla k vyostření postoje obyvatel vůči žalobkyni, pak žalobkyně nerozumí bagatelizaci nezákonného jednání žalované, které se soud prvního stupně dopustil při odůvodnění svého rozsudku, když nepřiznal žalobkyni vůči žalované nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích. Pokud soud prvního stupně uvedl, že nemůže přihlížet k žalobkyni tvrzeným následkům (ztráta zaměstnání žalobkyně) s tím, že se jednalo o tvrzení nové, uplatněné po nastalé koncentraci, pak žalobkyně namítá, že zmíněné následky byly žalobkyní tvrzeny již v samotné žalobě, nehledě na to, že nastalá koncentrace byla prolomena výzvou soudu prvního stupně k doplnění tvrzení a důkazů ohledně jí uplatněného nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích ve výši 80 000 Kč. Tato výzva však neobsahovala žádné poučení o následcích pro žalobkyni vyplývajících v případě neuposlechnutí výzvy. Zásadní námítky pak žalobkyně vznáší vůči výroku IV, tedy k nepřiznání nároku na náhradu nákladů řízení. V tomto směru odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 170/99 ze dne 22. 6. 2000, podle kterého nemůže soud v rámci rozhodování o nákladech řízení postupovat mechanicky, ale musí věcně posoudit, co je v dané věci hlavní a co doprovodné. Žalobkyně v tomto směru namítá, že měla v řízení úspěch ohledně merita věci a přesto žalované nebyla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení. V závěru

odvolání žalobkyně navrhovala, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výrokové části II tak, že žalované uloží povinnost zdržet se dalšího šíření nepravdivých informací o tom, že se žalobkyně dopustila jednání, kterým šikanovala dítě žalované nebo mu ubližovala, dále ve výrokové části III rozsudek soudu prvního stupně změni tak, že se žalované ukládá povinnost zaplatit žalobkyni na přiměřeném zadostiučinění částku 80 000 Kč, do tří dnů od nabytí právní moci rozsudku a žalované současně uloží povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů soudního řízení za řízení před soudem prvního stupně částku 53 368 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně a změni tak výrok IV, dále navrhovala, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výrokové části V tak, že se žalobkyni povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech na nákladech zálohovaných státem na svědečném částku 319,30 Kč neukládá a konečně pak navrhovala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení za řízení před odvolacím soudem do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

4. Žalovaná odvoláním napadá výroky I, IV a VI rozsudku soudu prvního stupně. Poukazuje na to, že několikrát v řízení před soudem prvního stupně vznesla námitku nezákonně získaného důkazu, kterým je zvukový záznam ze dne 22. 2. 2021 ze zasedání zastupitelstva obce [REDAKCE] ze kterého soud prvního stupně vycházel při svém rozhodování a který byl pořízen bez souhlasu žalované. Tím bylo porušeno právo žalované na její soukromí. Žalovaná vytýká soudu prvního stupně, že na námitku nezákonně získaného důkazu nijak nerefletoval a napadené rozhodnutí se s touto námitkou nevypořádává. Zápis z jednání zastupitelstva obce je evidentně přepisem samotné zvukové nahrávky a ani ten podle mínění žalované nelze provést k důkazu, jestliže je odvozen od nezákonně získaného důkazu. Pokud pak jde o meritum věci, žalovaná má za to, že uvedení konkrétního výroku, který by měl navíc směřovat konkrétně proti její osobě, žalobkyně neprokázala, a i v případě, že výrok zazněl tak, jak je uvedeno, pak žalobkyně neprokázala, že by tento výrok žalované byl nepravdivý. I pokud by byl tento výrok nepravdivý, pak žalobkyně neprokázala jeho možný zásah do jejích osobnostních práv. Žalovaná nespornuje, že na zasedání zastupitelstva opravdu byla, a považuje za nesporné, že na jednání zastupitelstva mluvila o své špatné zkušenosti s Mateřskou školou [REDAKCE] a o tehdejšími konflikty, který se měl ve školce stát. Prohlášení bylo ale obecné a nezaznělo v něm konkrétní jméno. Žalovaná měla na mysli celkově přístup Mateřské školy [REDAKCE] k jejímu synovi a později i k vyhrocenému konfliktu. Údajně nepravdivý výrok se skládá podle žalované ze tří částí. Pokud jde o výrok o tom, že paní učitelka šikanovala dítě žalované, pak žalobkyně tento výrok prokazuje nezákonně získanými důkazy. Pokud jde o výrok o tom, že žalobkyně coby učitelka má nevhodné pedagogické postupy, pak tento výrok podle mínění žalované nemůže mít charakter pomluvy. Jde o čistě hodnotící soud, názor, myšlenku, které nemohou mít charakter pomluvy. Pokud jde o výrok v tom smyslu, že vše mělo vyvrcholit tím, že dítě žalované přišlo od krve domů, tak žalovaná odmítá, že by tento výrok mohl být spojován s její osobou. Pokud soud prvního stupně v napadeném rozsudku konstatoval, že žalovaná přispěla k vyostření sporu mezi žalobkyní a obyvateli obce, pak je otázkou, zda by vůbec takový výrok byl způsobit výostřit již extrémně vyostřený spor mezi žalobkyní a obyvateli obce. Žalobkyně tuto skutečnost netvrdí, ani neprokazuje. V závěru odvolání žalovaná navrhovala, aby rozhodnutí soudu prvního stupně bylo v napadených výroci zrušeno a věc vrácena zpět soudu prvního stupně.
5. Obě účastnice podaly písemná vyjádření k odvolání protistrany, v nichž setrvaly na svých stanoviscích.
6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a občanského soudního řádu, posoudil důvody odvolání a poté dospěl k závěru, že důvodným je jen odvolání žalobkyně, a to pouze ve vztahu k výroku IV a závislým výrokům o „nezálohovaných“ nákladech státu.
7. Napadeným rozsudkem rozhodl soud prvního stupně o žalobě podané žalobkyní dne 25. 3. 2021, upřesněné písemným podáním žalobkyně ze dne 27. 7. 2022, již se žalobkyně vůči žalované

domáhala jednak omluvy ve znění uvedeném ve výroku I napadeného rozsudku, a dále toho, aby žalované byla uložena povinnost zdržet se dalšího šíření nepravdivých informací o tom, že žalobkyně šikanovala dítě žalované, a dále zaplacení částky 80 000 Kč představující přiměřené zadostiučinění. V žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaná nepravdivé informace specifikované ve výroku I napadeného rozsudku uvedla veřejně na zasedání zastupitelstva obce [REDACTED] dne 22. 2. 2021. V této době žalobkyně působila jako ředitelka Mateřské a Základní školy obce [REDACTED] a lživá tvrzení žalované podle tvrzení žalobkyně negativně ovlivnila pověst žalobkyně, její vážnost ve společnosti, čest i soukromí. K výši přiměřeného zadostiučinění žalobkyně uvedla, že neustála tlak veřejnosti na její odstoupení z funkce ředitelky, této funkce se vzdala a požadovaná částka 80 000 Kč neodpovídá ani dvojnásobku jí pobírané měsíční odměny a jedná se o částku zjevně přiměřenou následkům, které žalovaná svým nezákonným chováním žalobkyni přivodila.

8. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a namítala, že žalobkyně uvádí zcela mylnou interpretaci významu slov, která měla být žalovanou řečena. Žalovaná byla o účast na zasedání zastupitelstva požádána prostřednictvím rodičů žáků a zaměstnanců školy a mateřské školy obce [REDACTED] kteří byli s žalobkyní nespokojeni a měli s ní dlouhodobé spory. Žalovaná dále uváděla, že její účast na zasedání zastupitelstva byla pouze neformální, bez jakéhokoliv záměru žalobkyni poškodit. Žalobkyně nebyla na zasedání přítomna a pouze přijala chybnou interpretaci zápisu, který nebyl doslovným zápisem z této schůze.
9. Soud prvního stupně v řízení provedl důkaz listinami, které zmiňuje v odůvodnění napadeného rozsudku, dále provedl důkaz zvukovým záznamem zachycujícím průběh jednání zastupitelstva obce [REDACTED] dne 22. 2. 2021 a vyslechl řadu svědků, kteří tohoto jednání byli přítomni, konkrétně [REDACTED] [REDACTED] - starostu obce [REDACTED] Mgr. Bc. [REDACTED] [REDACTED] - starostu obce [REDACTED] [REDACTED] - místostarostu obce [REDACTED] [REDACTED] Mgr. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED]. Účastnický výslech žalobkyně ani výslech nezletilého syna žalované soud prvního stupně neprovedl, když výslech žalobkyně nepovažoval za nezbytný a v případě syna žalované zohlednil jeho věk v době incidentu a dobu, která od roku 2014 uplynula. Skutková zjištění, která soud prvního stupně učinil na základě provedeného dokazování, shrnul v odstavci 29 odůvodnění napadeného rozsudku, a pokud jde o právní hodnocení uplatněného nároku, vycházel z ustanovení § 81, § 82 odst. 1, § 2951 odst. 2, § 2956 a § 2957 občanského zákoníku, která v odůvodnění napadeného rozsudku cituje. Důvodnou soud prvního stupně shledal žalobu žalobkyně ve vztahu k jejímu požadavku na písemnou omluvu ze strany žalované ve znění uvedeném ve výroku I rozsudku soudu prvního stupně. Pokud jde o výroky, které zazněly z úst žalované v průběhu zasedání zastupitelstva obce [REDACTED] dne 22. 2. 2021, vycházel soud prvního stupně ze zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva, kterému, jak zjistil soud prvního stupně, odpovídá i zápis ze zasedání zastupitelstva vypracovaný starostou [REDACTED] [REDACTED]. Na základě svědeckých výpovědí svědků Mgr. Bc. [REDACTED] [REDACTED] Mgr. [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] pak soud prvního stupně vyloučil, že by tvrzení žalované byla pravdivá. Soudem prvního stupně bylo v tomto směru zjištěno, že u incidentu, který se týkal syna žalované, byla přítomna učitelka [REDACTED] [REDACTED] nikoli žalobkyně. Současně bylo vyvráceno, že by v důsledku zmíněného incidentu nebyla žalobkyni prodloužena pracovní smlouva, či snad byl s někým ukončen pracovní poměr. Soud prvního stupně nesouhlasil s tvrzením žalované o tom, že by na zasedání zastupitelstva obce [REDACTED] „pouze sdělila své dojmy a vzpomínky a že neuvedla nic, co by nebyla pravda, přičemž tyto skutečnosti nebyly nikterak způsobily žalobkyni způsobit jakoukoli újmu“. Soud prvního stupně nepochyboval o tom, že žalovaná své výroky pronesla ve spojitosti s žalobkyní, a to přesto, že si musela být vědoma toho, že nejsou pravdivé, neboť sama konflikt týkající se jejího syna řešila s učitelkou [REDACTED] [REDACTED]. Stejně tak otec nezletilého syna žalované, který řešil incident i se starostou města [REDACTED] Mgr. Bc. [REDACTED] [REDACTED] trval na potrestání učitelky [REDACTED] [REDACTED]. Žalovaná tak svými výroky, jak dále uvádí soud prvního stupně, pronesenými na zasedání zastupitelstva přispěla k vyostření postoje obyvatel vůči žalobkyni. Došlo tak k naplnění zákonných předpokladů uvedených v § 82 odst. 1 občanského zákona, přičemž dotčení osobnosti netkví jen v porušení,

ale i v pouhém ohrožení osobnosti, kdy osobnost člověka je z hlediska ústavních principů nedotknutelná. Podle soudu prvního stupně žalovaná svými výroky, které pronesla veřejně, na zasedání zastupitelstva obce, zasáhla do absolutního osobního práva žalobkyně, konkrétně do jejího práva na důstojnost, vážnost a čest. Morální satisfakce v podobě omluvy požadované žalobkyní je tak podle soudu prvního stupně namístě a z tohoto důvodu žalobě žalobkyně v rozsahu uvedeném ve výroku I rozsudku vyhověl, když způsob i obsah žalobkyní požadované omluvy vyhodnotil jako odpovídající způsobu i obsahu zásahu žalované do osobnostních práv žalobkyně. Soud prvního stupně zamítl tu část žaloby, již se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované zdržet se dalšího šíření nepravdivých informací o tom, že se žalobkyně dopustila jednání, kterým šikanovala dítě žalované nebo mu ubližovala, když v tomto směru shledal žalobu žalobkyně nedůvodnou vzhledem k tomu, že žalobkyně netvrdila ani neprokazovala, že by žalovaná kromě zasedání zastupitelstva dne 22. 2. 2021 výše zmíněné informace veřejně šířila. Nedůvodným shledal soud prvního stupně i požadavek žalobkyně na přiměřené zadostiučinění, když neměl za prokázané, že by žalovaná byla členskou skupiny dalších osob, které vůči žalobkyni vystupovaly nepřátelsky. Naopak vzal za prokázané, že ze strany žalované se jednalo o ojedinělý excés, neboť nebylo prokázano, že by žalovaná zmíněné nepravdivé informace o žalobkyni uvedla i při jiné příležitosti či v jejich šíření dále pokračovala. Podle soudu prvního stupně nebylo rovněž prokázano, že by v důsledku nepravdivých informací ze strany žalované byla žalobkyně donucena opustit místo ředitelky Základní školy a Mateřské školy ve [REDAKCE]. Navíc k tvrzení tohoto obsahu soud prvního stupně nepřihlížel s tím, že v tomto směru nedošlo k prolomení koncentrace řízení a žalobkyně tak předložila soudu nové tvrzení. Současně soud prvního stupně přihlédl k svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] který potvrdil, že žalobkyně neunesla tlak, který byl na její osobu vyvíjen ze strany nespokojených obyvatel obce [REDAKCE] a rozhodla se pozici ředitelky školy opustit. Soud prvního stupně tak povinnost k omluvě, kterou uložil žalované výrokem I, považoval za přiměřený, optimální a účinný způsob jak vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu žalované do osobnostních práv žalobkyně. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel soud prvního stupně z ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. a v tomto směru dospěl k závěru, že strany sporu byly v řízení částečně úspěšné i neúspěšné, přičemž poměr úspěchu a neúspěchu nelze s ohledem na předmět řízení spolehlivě určit. Žádné ze stran tedy nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Výroky V a VI rozhodl soud prvního stupně podle § 148 odst. 1 o. s. ř. o povinnosti účastnic nahradit náklady, které vznikly státu v průběhu řízení v souvislosti s vyplacením svědeckého, a tuto povinnost rovnoměrně rozdělil mezi obě strany sporu.

10. Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně správně vystihl podstatu sporu, který vznikl mezi účastnicemi, v dostatečném rozsahu provedl dokazování, vysvětlil, z jakého důvodu neprovedl další navržené důkazy a dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Odvolací soud nesdílí názor žalované o tom, že soud prvního stupně pro své rozhodnutí použil nezákonný důkaz, když v průběhu jednání přebral záznam ze zasedání zastupitelstva obce [REDAKCE] ze dne 22. 2. 2021. Jednalo se o veřejné zasedání zastupitelstva obce a z výpovědi svědků vyplynulo, že v pořizování nahrávky o průběhu zasedání nikomu bráněno nebylo. Kromě toho zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce není v rozporu se zápisem, který vyhotovil v souladu s ust. § 95 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích starosta obce. Obsahem tohoto zápisu a výpovědi svědků je dostatečně prokázano, že projev žalované na zasedání zastupitelstva se týkal žalobkyně a protože skutečnosti, které žalovaná v tomto projevu o žalobkyni uvedla, byly v průběhu řízení prokázány jako nepravdivé, dopustila se žalovaná zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, jak správně dovodil soud prvního stupně. S ohledem na intenzitu tohoto zásahu do osobnostních práv žalobkyně soud prvního stupně správně uvážil, že nemajetkovou újmu, která takto žalobkyni vznikla, lze odčinit přiměřeným zadostiučiněním ve formě omluvy o obsahu uvedeném ve výroku I napadeného rozsudku, aniž by žalované bylo ukládáno poskytnutí zadostiučinění v peněžní formě. Rozhodnutí soudu prvního stupně ve výrocích I a III tak odvolací soud shledal věcně správným a jako takové tyto výroky podle § 219 o. s. potvrdil.

11. Odvolací soud se ztotožňuje se soudem prvního stupně také pokud jde o výrok II napadeného rozsudku, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná, vyjma zasedání zastupitelstva obce [REDAKCE] dne 22. 2. 2021, šířila o žalobkyni nepravdivé informace o tom, že se žalobkyně dopustila jednání, kterým šikanovala dítě žalované nebo mu ubližovala. Žalobkyně již v žalobě uvedla, že v žalobě uvedená nepravdivá tvrzení o ní žalovaná šíří na veřejnosti, naposledy na zastupitelstvu obce dne 22. 2. 2021. Soud prvního stupně v tomto směru žalobkyni při jednání dne 30. 6. 2021 v rámci koncentrace řízení poučil podle § 118b odst. 2 o. s. ř. o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Žalobkyně poté navrhla ke svým tvrzením důkazy, které však její tvrzení ve vztahu k té části žaloby, již se týká výrok II rozsudku soudu prvního stupně, neprokázaly. Proto i tento výrok rozsudku soudu prvního stupně odvolací soud podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
12. Důvodnou shledal odvolací soud námitku žalobkyně ve vztahu k výroku IV, kterým soud prvního stupně rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odvolací soud v tomto směru vytýká soudu prvního stupně, že se při svém rozhodování o nákladech řízení neřídil žalobkyní poukazovaným nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 170/99 ze dne 22. 6. 2000 a dostatečně nepřihlédl k tomu, že žalobkyně měla v řízení úspěch v hlavní otázce, tedy v tom, že bylo zasaženo nepřipustným způsobem do jejích osobnostních práv, že nepřiznání požadované náhrady nemajetkové újmy bylo dáno úvahou soudu a že tedy žalobkyně byla v řízení úspěšná z větší části než z jedné poloviny, když neúspěch žalobkyně se váže pouze k výroku II. Na druhou stranu neúspěch žalobkyně, pokud jde o zápůřčí žalobu, nelze přehlédnout a podle názoru odvolací soudu se neúspěch žalobkyně, pokud jde o výrok II, promítá do úvahy o jejím neúspěchu v řízení tak, že tento neúspěch lze kvantifikovat co do jedné čtvrtiny. Žalobkyně tak má právo na náhradu 50 % všech účelně vynaložených nákladů řízení, tedy nákladů právního zastoupení v řízení před soudem prvního stupně a nákladů za zaplacený soudní poplatek, kdy soudní poplatek vztahující se k nároku, o němž bylo rozhodnuto výroky I a III, žalobkyně již uhradila, zaplacení soudního poplatku ve vztahu k zápůřčí žalobě bylo žalobkyni uloženo k doplacení podle položky 4 odst. c) zákona č. 549/1991 Sb. ve výši 2 000 Kč rozsudkem odvolacího soudu (výrok V). K řízení před soudem prvního stupně byly spojeny dvě věci (žaloba o náhradu nemajetkové újmy a zápůřčí žaloba), tedy při stanovení tarifní hodnoty věci se vychází z § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, § 9 odst. 4 písm. a) a § 9 odst. 3 písm. d), tzn. že tarifní hodnota sporu představuje částku 85 000 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí 4 500 Kč. Zástupce žalobkyně učinil v řízení před soudem prvního stupně 12 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, 8 x účast u jednání u soudu a 3 x písemné vyjádření ve věci), za které mu náleží odměna v částce 54 000 Kč. Dále mu vznikl nárok na náhradu hotových výdajů podle § 13 advokátního tarifu ve výši 3 600 Kč (12 x 300 Kč), tedy dohromady 57 600 Kč, a k tomu náhrada za daň z přidané hodnoty, jejímž plátcem zástupce žalobkyně je, v sazbě 21 %, tj. 12 096 Kč, tedy náklady celkem ve výši 69 696 Kč, a k tomu náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, tedy náklady řízení celkem představují částku 73 696 Kč. Žalobkyni vznikl nárok na náhradu jedné poloviny těchto nákladů řízení, tj. 36 848 Kč.
13. O náhradě nákladů vynaložených na úhradu svědečného v průběhu řízení před soudem prvního stupně rozhodl odvolací soud podle § 148 odst. 1 o. s. ř., tak jak je uvedeno ve výroku rozsudku odvolacího soudu, a pokud jde o výši těchto nákladů, vycházel z poměru úspěchu a neúspěchu účastnic v řízení před soudem prvního stupně, tedy žalobkyni uložil povinnost k zaplacení jedné čtvrtiny těchto nákladů, žalované povinnost k zaplacení tří čtvrtin těchto nákladů.
14. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Přihlédl k tomu, že v odvolacím řízení byla úspěšná pouze žalobkyně a to ve vztahu k výroku o nákladech řízení, tyto náklady jí byly přiznány pouze v rozsahu jedné poloviny a úspěch žalobkyně v odvolacím řízení tak nemůže být vyšší než 50 %. Za této situace odvolací soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 3. května 2023

JUDr. Ivana Šimová v. r.
předsedkyně senátu